

videnie DONA BOSKA

DON BOSKO zakladateľ Saleziánskej spoločnosti, hovorí svoj zážitok:

„zdalo sa mi, že som bol na malom vršku na okraji nesmiernej roviny, ktorá nemala konca-kraja. Bola taká blankytne belasá ako more v najväčšom pokoji, akoby to bol nesmierny žiarivý najčistejší krištál'. Rozprestierali sa tam záhrady nevýslovnej krásy... Uprostred som zazrel nádherné, rozsiahle, súladné a usporiadané budovy. V duchu som si zažiadal: „kiež by som mal aspoň jeden taký dom pre svojich chlapcov.“

A tu ku mne doľahla príjemná hudba... Akoby hralo stotisíc nástrojov nebeského orchestra... A nekonečný zbor spieval: „Česť a sláva Bohu, všemohúcemu Otcovi, stvoriteľu sveta...“

Započúval som sa do tejto božskej melódie a vtom moje oči zazreli nespočítateľný zástup mladíkov. Doktorých som poznal. Boli to chovanci Oratória. Ale ostatných, bolo ich ako hviezd na oblohe, som nikdy nevidel. Ten ohromný sprievod na čele s Dominikom Saviom sa približoval ku mne. Zrazu sa sprievod zastavil a hudba zmĺkla.

Preblesol žiarivý blesk. Dominik pristúpil tak blízko, že keby som vystrel ruku, bol by som ho dočiahol. Ticho sa na mňa pozeral a usmieval.

Aký bol krásny! Oslepujúco biela tunika mu splývala až po zem. Bola pretkávaná zlatom a posiatá diamantmi. Prepásaný bol širokým červeným pásom. Na krku mal vzácny šperk, kyticu kvetov z drahokamov. Tieto kvety sa vo svetle tak jagali, že mohli súperiť s jarným ránom. A tvár mu tak žiarila, že sa do nej ťažko pozrieť. Akoby bol anjel.

V duchu som sa pýtal: čo to všetko má značiť? Ako sa sem dostal...? No Dominik sa usmial a povedal mi: _ Prečo tak mlčíš? Prečo nerozprávaš? Zajachtal som: _ Nevieť čo mám povedať ... Si Dominik Savio?

_ Áno, som. Vari ma už nepoznáš?

_ A ako že si tu?

_ Prišiel som sa s tebou porozprávať. Pamätáš, koľko ráz sme sa zhovárali na zemi? Ako často si mi prejavoval priateľstvo a láskavosť? A ako som ti dôveroval! Prečo si teraz taký naľakaný?

Prečo sa chveješ? Prečo sa na nič nepýtaš?

Dodal som si odvahy a spýtal som sa: _ Kde sme?

_ Sme na mieste šťastia.

_ Toto je teda nebo?

_ Nie, usmial sa Dominik. Tu sa ešte nepožívajú večné dobrá. Je to len miesto dobier prirodzených, umocnené Božou mocou.

_ A vy čo požívate v nebi?

_ To sa nedá povedať! To nemôže vedieť nik, kým sa nespojí s Bohom v budúcom živote. Požíva sa Boh! To je všetko!

Teraz som bol trochu posmelený a spýtal som sa Dominika: _ Prečo máš také biele a krásne rúcho? Dominik mi neodpovedal, ale namiesto neho začal spievať zbor: „To sú tí, čo sa prepásali umŕtvovaním a vybielili si svoje rúcho v Baránkovej krvi...“

A keď sa skončil spev, spýtal som sa znova: _ A prečo si prepásaný červeným pásom? Ani teraz neodpovedal Dominik, ale počul som spievať: „To sú tí, čo si zachovali čistotu a idú za Baránkom, kamkoľvek ide.“

Vtedy som pochopil, že ten pás krvavej farby bol symbolom veľkých obetí a tvrdých úsilií a skoro mučeníctva podstúpeného pre čnosť čistoty. Pochopil som, že na to, aby sa človek zachoval pred

Pánom čistý, sa vyžaduje ochota dať život a že je to aj symbol pokánia, ktoré očisťuje dušu od vín...

_ A povedz mi, Dominik, pokračoval som, prečo si v tomto zástupe na prvom mieste?

_ Lebo som Boží vyslanec.

_ Tak sa teda porozprávajme o dôležitých veciach. Čo mi povieš o minulosti?

_ V minulosti tvoja Spoločnosť urobila mnoho dobrého. Veľmi veľa duší sa zachránilo a všetky sú tam, pozri, v tej záhrade, nad ktorej vchodom je nápis: „Saleziánska záhrada“. Ale bolo by ich omnoho viac, keby si bol mal väčšiu vieru a viac dôveroval V Pána.

Zavzdychal som... a potom povedal: _ A čo mi povieš o prítomnosti? Dominik mi ukázal veľkú kyticu kvetov, čo mal v ruke. Boli tam ruže, fialky, slnečnice, horce, ľalie a trvalky, a v prostriedku pšeničné klasy. Podal mi ju a povedal: _ Pozri sa!

_ Vidím, ale nechápem!

_ Odovzdaj ju svojim synom, aby ju mohli priniesť Pánovi. Postaraj sa aby ju mal každý.

_ Ale čo značia tie kvety?

_ To nevieš? Mal by si to vedieť! Ruža je symbolom lásky, fialka pokory, slnečnica poslušnosti, horec pokánia a umŕtšovania, pšeničné klasy častého prijímania, ľalia je symbolom čnosti, o ktorej je napísané: Budú ako Boží anjeli v nebi, teda čistoty. A trvalka značí, že všetky tieto čnosti majú trvať navždy. Je symbolom vytrvalosti.

_ Povedz mi, Dominik, ty si vo svojom živote vždy zachovával tieto čnosti. Čo ťa najväčšmi tešilo po smrti?

_ Bola to prítomnosť mocnej a láskavej Božej Matky! A povedz to aj svojim synom. Nech ju neprestávajú prosieť kým žijú...

_ A mne čo povieš?

_ Keby si vedel koľko bojov musíš ešte vybojovať pre pána!

_ A moji chlapci? Sú na dobrej ceste? Povedz mi dačo, aby som im mohol pomôcť.

_ Tvojich chlapcov možno zadeliť do troch skupín. Pozri na tieto tri zoznamy.

Pozrel som sa. Na prvom bol nápis *Nezranený*. Boli to tí, ktorých sa diabli nepodarilo zraniť. Ich nevinnosť bola ešte nedotknutá. Bolo ich mnoho a videl som ich všetkých, terajších i budúcich. Kráčali vzpriamený po tom istom chodníku, hoci boli terčom šípov a zo všetkých strán boli vystavení útokom mečov a kopijí. Tieto zbrane akoby po okrajoch cesty tvorili akýsi plot, útočili na nich, sužovali ich, ale ich nezranili.

Potom mi Dominik podal druhý zoznam. Bol na ňom nápis *Ranený*. Boli to tí, čo sa dostali do Božej nemilosti, no postavili sa na nohy a s ľútosťou a spoveďou si svoje rany vyliečili. Bolo ich oveľa viac ako tých prvých. Prečítal som si zoznam a videl som ich všetkých. Mnohý kráčali zhrbený a sklúčený.

Dominik mal v ruke aj tretí zoznam. Bol na ňom nápis:

Utvrdený na ceste nepravosti. Boli tu mená všetkých, čo boli v Božej nemilosti. Chcel som si ten zoznam prečítať a vystrel som ruku. Ale Dominik mi rázne povedal:

Nie ! Dočkaj chvíľu! Keď otvoríš tento zoznam, vyjde z neho taký zápach, že ho neznesieš ani ty ani ja. Anjeli sa zdesení odvrátia. Duch svätý cíti odpor k hroznému zápachu hriechu... A teraz si ho vezmi a otvor a vedz z toho dačo vyťažiť pre dobro svojich chlapcov.

Po tých slovách odstúpil, akoby chcel utiecť.

Otvoril som zoznam. Nevidel som ani jedno meno, no stačil pohľad a všetci z toho zoznamu stáli predou mnou. Videl som ich všetkých a bolo mi veľmi ťažko... A videl som tam aj mnohých, ktorých kamaráti pokladajú za dobrých, ba veľmi dobrých, no bohu žiaľ takí nie sú...

Keď som otváral zoznam, rozšíril sa z neho neznesiteľný zápach. Hneď ma prudko rozbolela hlava a začalo ma tak silno napínať, že som sa bál, že umriem.

Všetko okolo mňa sa zatmelilo. Videnie neba sa rozplynulo. Vtom prešľahol blesk a tak strašne zahrmelo, že som sa celý nastrašený prebudil. Poobzeral som sa a zistil som, že som vo svojej izbe.

Všetko zmizlo. Ale ten strašný zápach tam ostal. Prenikol do múrov, presiakol mi do šiat, takže i po mnohých dňoch sa mi zdalo, že ten smrad cítim. Také hrozné je v Božích očiach už i samo meno nerestníka...